

[Indenrigsministeren.]

for det Spørgsmaal, vi her behandler: Livsforsikring ved Død eller Sikring af Kapitaludbetaling ved Opnaaelse af en eller anden Alder, hvilket jo er det alt overvejende indenfor Livsforsikringsomraadet her i Landet — Livrenteforsikringen spiller en væsentlig mindre Rolle. Havde den ærede Ordfører for Forslagsstillerne oplyst, hvad der opsparedes til Tegning af Livrenter, kunde man have sagt, at det havde Forbindelse med den foreliggende Sag, derimod har de samlede Præmiebeløb det efter min Opfattelse ikke.

Men Beviset paa Grundlag af Sparekasseindskuddenes Vækst maa jeg gentage, at jeg ikke kan tillægge nogen Værdi, naar Bankernes Indlaanskonto ikke samtidig undersøges, naar man ikke samtidig bliver klar over, hvorledes den samlede Indskudsvirkning viser sig at være. Men lad os holde os til Sparekasserne alene, saaledes som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har gjort det.

Jeg kan da nævne, at i Henhold til den ærede Ordførers Talmateriale var Opsparingen i 1924 ved Indskudsforøgelsen i Sparekasserne 38 Mill. Kr., i 1925 var den 50 Mill. Kr., i 1926 var den 41 Mill. Kr. og i 1927 39 Mill. Kr. Det giver i disse fire Aar 168 Mill. Kr. Men det ærede Medlem maa ikke glemme, at i disse Beløb er indbefattet den Sparerne gennem disse Aar tilskrevne Rente, og denne Rente andrager ikke mindre end mellem 80 og 90 Mill. Kr. aarlig, det bliver altsaa et samlet Rentebeløb paa 350 Mill. Kr.

Selv om man altsaa ganske bortser fra, at store Beløb i disse Aar er udtaget af Bankerne for at indsættes i Sparekasser, og at Indskuddene i Sparekasserne i disse Aar slet ikke er Udtryk for en tilsvarende Opsparingsevne — og det er jo det faktiske, det vil ikke kunne bestrides —, saa viser det sig, at Væksten af Sparekasseindskuddene i de fire Aar er et Par Hundrede Mill. Kr. lavere end det Sparerne tilskrevne Rentebeløb. Med andre Ord, selv om man bortser fra Nedgangen i Indlaan i Bankerne gennem disse Aar og udelukkende holder sig til Sparekasserne, viser Billedet ikke en øget direkte Opsparing, men et Forbrug af, hvad der tidligere er opsparet.

Jeg har nærmere villet optrække dette Billede, fordi jeg synes, det kaster Lys over Baggrunden for den foreslaaede Tvangsopsparing paa ca. 220 Mill. Kr. for blot at tage de tre førstkommende Aar, og det er jo dem, jeg alene har holdt mig til. Jeg synes, at det er af Interesse til Belysning af,

om det gaar an at sætte ind med en saadan Lovgivning — al Sympati for den i øvrigt ufortalt — i en Periode præget af saa store og saa dybtgaaende økonomiske Vanskeligheder, som vi lever under. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mener ja, jeg mener fortsat nej, og til Belysning af dette Nej har jeg villet give denne Redegørelse.

Til de forskellige Partiordførere har jeg ikke synderlig meget at bemærke — det er jo ogsaa i og for sig den højtærede Ordførers Sag at føre Debatten med Partiernes Ordførere —, men jeg skal dog gøre nogle ganske faa Bemærkninger i Tilknytning til Udtalelser af mere almindelig Art.

I Anledning af det ærede Medlem Hr. Staunings Udtalelser kunde jeg jo nok have Lyst til at bemærke et og andet til det Referat, som det ærede Medlem Hr. Stauning har givet af den Redegørelse for Folkeforsikringstankens Historie i Danmark, der er indeholdt i Indledningskapitlet til den Betænkning, som blev afgivet i 1914 af Alderdoms- og Invaliditetskommissionen. Det ærede Medlem Hr. Stauning er ikke nogen ganske objektiv Referent, og derfor kunde man, som sagt, nok bemærke et og andet. Men jeg skal afstaa derfra, ligesom jeg ej heller skal komme ind paa, hvad der kan være Anledning til, at det ærede Medlem Hr. Stauning citerede en Pjece af nuværende Finansminister N. Neergaard, skreven i Finansministerens unge Dage. Det ærede Medlem oplyste ikke, hvor denne Pjece fandtes, men jeg antager ikke, jeg husker fejl, naar jeg siger, at den er et af Studenter-samfundets Smaaskrifter fra Begyndelsen af Firserne. (*Stauning*: 1890.) Ja, ja, altsaa i Finansministerens forholdsvis unge Dage.

Det er et Citat af en Opfattelse, som mange Mennesker har med Hensyn til Spørgsmaalet Forsikring eller Forsorg i Forbindelse med de gamle, og det er en Udtalelse, som jeg synes meget prægnant og klart angiver den Opfattelse, som den Gang var nuværende Finansminister N. Neergaards, og jeg ved ikke noget om, at Finansministeren har forandret sin Opfattelse, slet ikke. (*Stauning*: Jeg heller ikke.) Men naar det ærede Medlem ikke ved det, ved jeg ikke, hvad Interesse det hele Citat har; thi at der i Venstre findes Folk, som afgjort holder paa, at den Vej, vi har fulgt siden 1891, er den rette, og at der findes andre, som lige saa afgjort holder paa, at den er forkert, og at vi snaarest muligt bør bort fra den, det er lige saa utvivlsomt, som at saadanne findes indenfor Socialdemokratiet og vel sagtens ogsaa indenfor andre Partier.